

Můj kamarád je jiný než ostatní.

„Ahoj, mé jméno je Suisan. Ještě před pár měsíci jsem byla zcela normální holka, která chodila ven se svými přáteli, bavila se a měla, jak se říká, prostě normální a spokojený život. Byla jsem holka, která si myslela, že největším problémem na světě jsou pihy, kterých mám plný nos. Myslela jsem si, že mé oči nejsou vůbec výrazné a mé rty, že jsou málo plné. Ovšem opak byl pravdou. Po pár dnech jsem zjistila, že v životě nejde jen o to, jestli mám výrazné oči nebo jestli ten nový kluk, který k nám na školu přišel před pár dny, koukal přímo na mě nebo na Báru, která šla vedle mě. Chtěla bych se touto cestou s vámi podělit o můj životní zážitek. Nechci, abyste mě litovali nebo něco podobného, jen se chci pokusit vám pomoci otevřít oči a ukázat vám opravdové životní problémy, obyčejných lidí, jako jsem třeba právě já“ řekla Suisan a pohodlněji se zabořila do svého kolečkového křesla.“

Suisan se nacházela na malém stupínku s bezbariérovým přístupem. Seděla na svém kolečkovém křesle a dívala se přímo do hlediště, odkud jí sledovaly desítky žáků jedné nejmenované střední školy.

„Ten den začal jako každý jiný, budíkem. Vzápětí jsem ho co nejrychleji zamáčkla, aby mi byla dopřána ještě chvilka toho nerušeného klidu a ticha“ pustila se do vyprávění Suisan. „Spát se mi už ale vůbec nechtělo, a tak jsem vstala a rozhodla jsem se, že se půjdu projet na svém koni. Oblékla jsem se a vyšla do nedaleké stáje, kde byl Pilgrin ustájen. Všechno jsem si připravila a něco kolem 9 jsem vyjela na vyjížďku“. V ten okamžik Suisan trochu zaváhala, jestli má pokračovat ve svém vypravování, ale nakonec se nadechla a pokračovala. „Přesně si pamatuji, že byl zrovna 22. prosinec a já jsem se svým koněm docela bojovala, protože se odmítal brodit vysokým sněhem. Jeli jsme po lesní cestě a někde asi v polovině cesty jsem se rozhodla, že místo daleké objížďky zvolím přímou cestu nahoru po svahu. Trochu nám to klouzalo, ale kopec jsme celkem zvládali. Vše šlo hladce, ale asi jen do poloviny našeho stoupání. Najednou Pilgrinovi ujely zadní nohy a já jsem se neudržela v sedle. Noha mi při pádu uvízla ve třmenu a já nevěděla, co dělat dál. Pilgrin vyběhl zbytek kopce a splašeně běžel přímo na cestu“ povídala Suisan a její hlas se poněkud neklidně chvěl. „Jediné, co si z toho všeho dál pamatuji je to, že jsem viděla obrovský, tmavý nákladák, kterému silně svítila světla. V ten okamžik mi nedocházelo, že ležím uprostřed silnice a Pilgrin nervózně přešlapuje. Nákladák byl namířen přímo na nás“ řekla Suisan a dále už neskrývala své slzy. „Řidič si nás všiml příliš pozdě. Slyšela jsem jen, jak se na zmrzlé vozovce snaží zabrzdit, ale dostal se do smyku. Poslední věc, kterou si vybavuji, je ta, jak se Pilgrin staví proti nákladáku na zadní nohy. Potom jsem omdlela...“ V hledišti to smutně zahučelo a Suisan se znovu nadechla, aby mohla pokračovat.

„Po dlouhé operaci jsem se probudila v nemocnici. Nedocházelo mi, co se stalo a nechápala jsem příčinu toho, proč tu ležím v pokoji napojená na kapačkách. Když za mnou ještě ten večer přišla moje máma, myslela jsem, že se mi zhroutil svět. Nejen, že mi vysvětlila, co se vlastně to ráno stalo, ale dále mi řekla, že Pilgrin musel být utracen a i to, že levou nohu mám do konce života ochrnutou a co horší, že o pravou nohu jsem přišla úplně. Ve vzteku jsem ze sebe shrnula pokrývku a zůstala jsem

smutně koukat na pahýl, který mi zbyl po pravé noze. Obvaz mi končil něco málo pod kolenem a já už v té chvíli věděla, že na svůj sen o tom, že budu někdy profesionálně jezdit, mohu zapomenout.“ Suisan se napila vody, kterou jí tam během jejího vyprávění přinesli nějací studenti na příkaz jednoho z profesorů.

„ V nemocnici jsem zůstala další 2 týdny a teprve po konzultacích s nemocničním psychologem jsem mohla odjet domů. Pomalu jsem se naučila vše dobře ovládat, tak abych se obešla bez cizí pomoci. Nejtěžší na tom všem byl asi fakt, že jsem se musela odnaučit větu- „Jó už jdu tati“ a naopak jsem si musela zvyknout na novou verzi- „Jó neboj tati už jedu“ zasmála se Suisan při této vzpomínce a pokračovala dál- „ Nicméně všechno jsem zvládala rychle a bylo na čase se vrátit zase do školy. Myslela jsem si, že mám štěstí, když má škola měla bezbariérový přístup a tudíž jsem nemusela měnit střední školu. Ale zase jsem se zmýlila. Myslela jsem si, že mi s tím přátelé pomůžou a budou mě chápat jako normální holku, která měla prostě jen smůlu. Ale byl to velký omyl.“

„S velkými obavami jsem najela do své třídy a zajela si ke své nové lavici. Očima jsem vyhledávala Báru. Počítala jsem s tím, že se mnou bude i nadále sedět a že se budeme společně bavit, jako vždycky předtím. S lítostí jsem zjistila, že Bára si sedla do zadní lavice ke Káje a o mě nejevila žádný zájem. Nedalo mi to a zavolala jsem si jí k sobě“ pokračovala v klidu Suisan. „ Na Báře bylo vidět, že se jí moc nechce se mnou mluvit, ale nakonec přišla až k mé lavici. „ Co je Suisan? Jdeme s Kájou do kiosku a chceme to stihnout do zvonění“ řekla Bára a zavolala na Káju, že během minutky je u ní. „ No víš, já jen....chtěla jsem se zeptat. Ty už si se mnou nesedneš?“ Bára si tenkrát začala loupat lak na nehtech a jediné na co se zmohla, byla odpověď- „ Hele Suisan, já nechci sedět v první lavici, víš?“ Tohle mi přišlo od nejlepší kamarádky hodně kruté, ale nevzdávala jsem to a ptala se dál- „ Hele a počkáte na mě? Zajela bych s vámi do kiosku. Nechala jsem si doma svačinu.“ Bára mi na to tenkrát odpověděla něco ve smyslu, že radši ne a že bude lepší, když zůstanu ve třídě, protože na kolečkovém křesle by mi to trvalo věčně“ Z hledišti se ozval něčí mobilní telefon a ten vytrhl Suisan z vyprávění. Ředitel školy sjel dotyčného studenta varovným pohledem a pobídl Suisan aby pokračovala.

„Takže jsem prostě po čase přišla na to, že Bára o mě už nestojí a že je na čase hledat si nového kamaráda“ pokračovala Suisan. „ Nebylo to vůbec jednoduché i přesto, že jsem nebyla jediná, kdo byl na škole na kolečkovém křesle. Problém byl ale v tom, že většina těchto lidí už měla své kamarády a netvářili se, že by stáli o další společnost. Do konce prvního ročníku jsem neměla nikoho, komu bych mohla věřit ani nikoho, kdo by si na mě někdy udělal čas, abychom mohli někdy někam jít a pobavit se. Už jsem si myslela, že to takhle asi bude napořád, ale situace se změnila, když jsem 1. září vlezla znovu do školy jako studentka druhého ročníku.“ Opět se Suisan musela pousmát při této vzpomínce.„ Mezi dveřmi školy jsem se tenkrát srazila s jedním klukem, který byl taky na kolečkovém křesle, ale přesto se od všech ostatních lišil. Tenhle kluk se při naší srážce všemu jen zasmál a rychle se mi představil. Nebyl jako ostatní, které jsem znávala. Měla jsem pocit, že to je první člověk, který se mnou opravdu bavit chce. Scházeli jsme se po škole, jezdili jsme se společně bavit do klubů a byl to právě on, komu jsem začala znovu důvěřovat.“

Suisan se nadechla a dodala pár posledních slov- „ Mám pocit, že o něm můžu říct, že je výjimečný! Že je to právě ten kamarád, který je jiný než všichni ostatní. Protože tento kamarád se na mě tehdy nevykašlal jako Bára a moji spolužáci. Tenhle kluk mi dal nový smysl života“ dokončila svoje vyprávění Suisan. V očích měla zase slzy. Ale teď to už nebyly slzy smutku, trápení a beznaděje. Ted to

byly slzy štěstí. Za svůj projev obdržela velký potlesk a po skončení vyprávění odjela před školu, kde na ní už netrpělivě čekal kluk na kolečkovém křesle.